สมาคม ฉบับที่ 16 (พ.ศ.2535) ว่าด้วยการแต่งตั้งถอดถอนพระสังฆาธิการ ตราไว้ว่า พระภิกษุผู้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส ต้องมีคุณสมบัติทั่วไป คือ มีพรรษาสมควรแก่การดำรงตำแหน่ง มีความรู้สมควรแก่ตำแหน่ง มีความประพฤติเรียบร้อยตามพระธรรมวินัย เป็นผู้ฉลาดสามารถในการปกครองคณะสงฆ์ ไม่เป็นผู้มีร่างกายทุพพลภาพ ไร้ความสามารถ หรือมีจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบหรือเป็นโรคเรื้อนหรือ เป็นวัณโรคในระยะอันตรายจนเป็นที่น่ารังเกียจ ไม่เคยต้องคำวินิจฉัยลงโทษในอธิกรณ์ที่พึงรังเกียจมาก่อนและไม่เคยถูกถอดถอนหรือปลดจากตำแหน่งใด เพราะความผิดมาก่อน นอกจากนั้น ยังต้องมีคุณสมบัติเฉพาะ คือ มีพรรษาพ้น 5 และเป็นผู้ทรงเกียรติคุณ เป็นที่เคารพนับถือ ของบรรพชิตและคฤหัสถ์ในถิ่นนั้น

สำหรับในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาคจังหวัดปทุมธานี การปกครองพระสงฆ์เป็นแบบกระจายอำนาจ หน้าที่หรืองานที่ได้ รับมอบหมายมิได้ตกอยู่ที่เจ้าคณะจังหวัดฝ่ายเดียวแต่เจ้าคณะพระสังฆาธิการ ทุกรูปที่ได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ในการปกครองหรือบริหารงานคณะสงฆ์ ก็จะทำหน้าที่ดูแลปกครองในส่วนที่ตัวเองได้รับมอบหมายด้วยความรับผิดชอบ ถ้าหากมีปัญหาเกิดขึ้น ก็จะประชุมปรึกษาหารือเพื่อหาวิธีแนวทางในการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผู้นำหรือผู้บริหารจะบริหารกิจการคณะสงฆ์ในเขตปกครองด้วยความเอาใจใส่รับผิดชอบ แต่ปัญหาอุปสรรคต่างๆ ก็ยังคงมีอยู่ ปัญหาด้านการศาสนศึกษาในแต่ละวัด มีลักษณะตามใจไม่มีการบังคับอันเป็นสาเหตุหลัก ที่ทำให้พระภิกษุสามเณรไม่ได้ศึกษาพระธรรมคำสั่งสอน ขาดความเข้าใจหลักพระธรรมวินัยที่ถูกต้องแท้จริงและเกิดการปฏิบัติที่ผิดเพี้ยนไปจากรอบขอบเขตพระธรรมวินัย และขาดแคลนบุคลากรที่มีคุณภาพทางการศึกษาที่ทำหน้าที่มนการแนะนำสั่งสอน ขาดงบประมาณสนับสนุนตลอดจนขาดแคลนนักเรียนที่จะเล่าเรียนพระธรรมวินัย

ปัญหาด้านการศึกษาสงเคราะห์ ในกรณีที่วัด มีความพร้อมในเรื่องทุน แต่ไม่เอื้ออำนวยทุนแก่พระภิกษุสามเณรตลอดจนนิสิตนักศึกษาและนักเรียนเยาวชนต่างๆ ส่งผลให้ขาดกำลังใจเกิดความท้อแท้และเบื่อหน่ายไม่สนใจต่อการศึกษา ในที่สุด พระภิกษุสามเณรและพุทธศาสนิกชนมีเป็นจำนวนมากแต่ปัญหาการทางสังคมกลับมีมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงขึ้นวิกฤติ เนื่องจากปัญหาเกิดขึ้นกับพระพุทธศาสนา ที่สังเกตได้ปรากฏการณ์ ของสังคมไทยหลายประการ เช่น วัยรุ่นหนุ่มสาวไม่นิยมเข้าวัดอันเนื่องมาจากสาเหตุคือ ภิกษุบางส่วน ประพฤติผิดหลักคำสอนของพระศาสนา และปฏิบัติตน ไม่ก่อให้เกิดศรัทธาต่อประชาชน วัดบางวัดอาศัยกลวิธีในวงการธุรกิจ ดึงดูดให้คนยินยอมบริจาคทรัพย์เพื่อผลตอบแทนทางวัตถุเป็นสำคัญ วงการศาสนามีปัญหาในตนเอง ส่งผลต่อความสับสนของพุทธศาสนิกชนและอาจก่อให้เกิดความเสื่อมศรัทธาต่อการนับถือพระพุทธศาสนา ดังนั้นสังคมต้องพิจารณาด้วยปัญญามากกว่าศรัทธา เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม อันจะนำไปสู่การธำรงพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นภูมิปัญญาอยู่คู่สังคมไทยตลอดไป

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานและระบบ การบริหาร ยังขาดความเป็นเอกภาพทั้งในระบบการจัดการและการบริหารงานของพระสังฆาธิการทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาการพัฒนาการจัดการศึกษาสงเคราะห์ด้านการตั้งทุนเพิ่มทุนการศึกษาใน